

Prispeval Dag Kleva (uredil: Mitja Gruber), foto: Dag Kleva
Ponedeljek, 22 Junij 2009 17:01

V pričujočem potopisnem dnevniku/razmišljanjih bomo sledili **Dagu Klevi**, ki se je pred skorajda šestimi meseci odločil, da zapusti rodno grudo in se odpraviti na nepredvidljivo življenjsko potepanje po Daljnem vzhodu. Ker se je skozi ves ta čas nabralo precej tekstovnega, kot tudi slikovnega materiala, bomo za vas naredili izbor nekaterih najzanimivejših dogodivščin, ki jih je Dag doživel. Za vse tiste, ki bi radi prebrali vse v celoti pa smo na koncu priložili tudi povezavo, kjer najdete ves material, ki še vedno iz dneva v dan nastaja sproti. Dagove dogodivščine v tem trenutku še niso končane, vprašanje je, če kdaj bodo, zato zaenkrat ne moremo točno povedati koliko nadaljevanj lahko pričakujete.

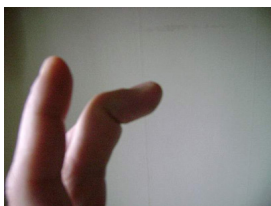
Ker je vse skupaj samo izbor se že vnaprej opravičujemo, če bodo kdaj kakšne stvari nerazjasnjene, vendar preprosto ni dovolj prostora za objavo vsega. Tekstov slogovno tudi namerno nismo popravljali, kar je bila tudi avtorjeva želja in s tem tudi bolj pristno izžarevajo avtorjeva doživetja.

Prvi del Dagovih razmišljanj lahko preberete s klikom [TUKAJ](#).

Nedelja 15.2.2009 - O verskem fanatizmu?

Zlomljen prst

Prav mi bodi, pa naj bom "glupi slovenec" in najbrž edini v zgodovini, ki si je zlomil sredinec med jutranjimi prostracijami... Ko bi si ga vsaj na nogi, mogoče bi bilo bolj razumljivo, da se to zgodi pri dviganju iz klečečga položaja... Ne, kje pa, Dag je itak unikat. V vsej "verski gorečnosti" sem pač hitel oponašati okolico in je naredilo "krck", ko sem se hotel dvigniti s pomočjo enega samega prsta... Te jutranje prostracije se namreč delajo malo hitreje, kot sem si predstavljal, vseh 108 se opravi v približno 12 minutah, zdaj pa računajte, 720 sekund deljeno 108 je enako... čas za eno prostracijo, brrrr, 6,66 sekunde (dobra cifra!). Da ne bi kdo mislil, da sem nehal, a ne, trma na prvem mestu (raje trma kot verska gorečnost!), opravi do konca, potem sem si nutil prvo pomoč in imobilizacijo. In sredinec ima zdaj novo "naravno" držo...

Zlomljen prst v novem "naravnem" položaju

Prispeval Dag Kleva (uredil: Mitja Gruber), foto: Dag Kleva
Ponedeljek, 22 Junij 2009 17:01

Dae Jin

Še ko so me pri trinjastih zasačili, kako z bencinom polivam osnovno šolo, ki sem jo obiskoval, in sem moral čakati na "razgovor" pri ravnatelju, se nisem tako počutil. Ravnatelj itak ni bil neka avtoriteta, ki bi jo spoštoval, le bali smo se ga in ga zato toliko bolj sovražili in je bil v pogovorih vedno trača najbolj pikrih in gnusnih pripomb.

"Tri priklone," je rekel Mojster Meditacije. "Že že, ampak a je mislil stoječe priklone ali polne priklone? Fak, je rekel še kaj drugega kar sem pozabil? Še kak drug formalni pozdrav? Ga naslavljam samo s'nim? Ga sploh lahko naslavljam?"

No, tisti ki me poznate, poskusite si me predstavljati v situaciji, ko sem povabljen na čaj in klepet ob 8.30. Ker nočem zamuditi, pridem ob 8.20 v Zen Building, kjer v prvem pritličju živijo menihi in začnem čakati pri vhodu Mojstra Meditacije, da me pospremi k opatu in v teh 10 minutah prelevam kaj vse gre lahko narobe. In me je tega panično strah! Le zakaj? Dae Jin (opati) niti ne zna levitirati niti ga nisem videl hoditi po vodi, pa vendar... Strašno simpatičen obraz, rahlo okrogel, vsaj pet let mlajši od mene, z blaznim smislom za humor v stilu zenovskih dovtipov... in jaz kurim tremo kot nek šolarček pred njegovimi vrati? Halo? Pa kaj, če kaj zajebe? Who the fuck cares za vse te formalnosti? In če mu nisem pogodu, naj mi reče pa se poberem! Ja, saj se lahko sam poberem v tem trenutku, če hočem... ampak nočem. Čeprav me noge bolijo za crkniti in si želim običajnega stola za sedeti, nočem še nikamor. Od danes sem edini laik v templju, vsi ostali so odšli. Mojster Meditacije mi je rekel, naj se ne sekiram, kako sedim med zenom in da bova zdaj lahko vsak popoldan delala skupaj na moji meditaciji. Ne, ni mi do tega da bi šel kamorkoli stran. Tudi zato, ker se je včeraj vreme spet obrnilo in je temperatura padla pod nullo. Ampak vseeno, odkod taka nervoza (da ne rečem nevroza) pred opatovimi vrati? To sem ugotovil kasneje, po razgovoru: bal sem se, kaj bo videl. Čeprav ne leti in ne hodi po vodi, nekako verjamem, da ima več in globlje sposobnosti dojemanja kot običajni ljudje. Imel sem prav.

Buddha hall

Končno (točno ob 8.30) se je prikazal Mojster Meditacije, samo zato, da je potrkal na opatova vrata, jih odprl in me spustil v majhno majhno sobico, kjer je Dae Jin sedel na svoji blazini. Da

Prispeval Dag Kleva (uredil: Mitja Gruber), foto: Dag Kleva
Ponedeljek, 22 Junij 2009 17:01

---

bo slika popolna: tisti, ki me poznate, si predstavljate Daga na kolenih, kako s čelom tolče po tleh pred komerkoli? Nemogoče je mogoče... in kitajski fermentiran zeleni čaj je fenomenalen, škoda, ker sem ga pil že prejšnji dan pri Zen Mojstru, sicer bi bil najin pogovor polnejši presenečenj. Začuda ve, da je Slobenia former Yuogoslavia... sledi small talk, zanimajo ga novice iz Italije, kako kaj Tae Hye in njegov tempeljček, razveselim ga z novico, da pride aprila sem. Nato kot iz topa: "Hočeš postat menih?" In jaz še bolj odločno: "Ne."

"Zakaj ne?"

"Ker to ni zame. Ker mi je Tae Hye rekel, da to sploh ni zame."

"Veš kaj pomeni njegovo ime? Neskončna modrost. Ti je še kaj rekel?"

"Naj grem naprej. In sem šel. In evo mene tukaj."

"Torej si na duhovnem popotovanju (spiritual quest) po Aziji. Veš kaj moraš najt?"

Tu me je malo ulovil. Gre za praktično vprašanje ali zen zanko? Poskusimo z "don't know attitude", ki jo je hvalil veliki Seung Sahn s'nim.

"Ne vem."

"Ti misliš, da boš tu našel odgovor na svoja vprašanja. Narobe. Tukaj moraš najti vprašanje. Izkoristi čas v Aziji in najdi svoje vprašanje! Obišči vse učitelje, o katerih slišiš, osebno ti svetujem Hong Kong; v Koreji jih je več, vendar skoraj nobeden ne zna angleško."

"Jaz upam, da se bom naučil korejščine."

"Aaaah, potem pa ostani v Koreji, potuj od templja do templja, čimveč različnih obišči, ni vse izključno v zenu, poslušaj vsakega učitelja in eden ti bo dal tvoje vprašanje. In če misliš, da ti jaz lahko kako pomagam, pridi kadarkoli sem."

"Hvala, prečastiti!" sem se priklonil.

"Dag, najdi svoje vprašanje," je še rekel in vrnil priklon, kar sem razumel kot odslovitev. Vstal sem, se še enkrat priklonil in stopil k vratom.

"Dag," me je še enkrat poklical, "ko boš našel vprašanje, ne grebi (struggle) se za iskanje odgovora, ne uniči si življenja z iskanjem odgovora: odgovor že imaš."

Priznam, medtem, ko sem se obračal, da se ponovno priklonim v zahvalo, mi je skozi glavo šinilo: "A si tud ti bral Adamsa?"

Torek 17.2.2009 - Danes bolniška

It is the same with bowing 108 times. At first people don't like this. Why do we bow? We are not bowing to Buddha, we are bowing to ourselves. Small I is bowing to Big I. Then Small I disappears and becomes Big I. This is true bowing.

Seung Sahn

Prispeval Dag Kleva (uredil: Mitja Gruber), foto: Dag Kleva
Ponedeljek, 22 Junij 2009 17:01

Čeprav me je že sinoči dobro začela kuhat vročina, sem, trmast kot vedno, vstal ob 3.00 in opravil vseh 108 prostracij - resda me je proti koncu že krepko zanašalo, ampak nisem hotel popustiti na sredini in jih dokončati... obstaja tudi ta možnost, če iz kakršnihkoli razlogov ne moreš opraviti polnih prostracij, jih nadomestiš s stoječimi prikloni. Zmrazilo pa me je ob misli na petje - v ledeno hladni Buddha dvorani... Wu Bong ni prav nič kompliciral, ko sem se opravičil in odpujsal nazaj pod toplo odejo.

Včeraj zvečer pa... Po petju ponavadi sledi sedeči zen, vendar mi je Wu Bong povedal, da imajo ob torkih "long house meeting" in teče beseda o tempeljskih zadevah, zato mi ni potrebno biti prisoten, da se pa lahko pridružim po 19.15. Seveda sem se pridružil in naletel na kar precej šokantno sliko v jedilnici: družinske doze kokakole, pečejo se kokice, odpirajo razne slane palčke, čipsi in podobna svojati, menihovje poležava na blazinah in se maltene krega: House Master in njegov pomočnik navijata za češko komedijo, opat vztraja, da je Kung Fu Panda boljši - litvanec Wu Bong, sicer bokсар in mojster vsaj 10 borilnih veščin, pa že veselo oponaša Pando in skače po jedilnici... Kam sem to padel? V torkov filmski večer... Na koncu ima nekdo debilen preblisk in predlaga demokratično glasovanje o tem, kateri film bomo gledali - seveda potem gledamo in se deprimiramo ob filmu The Mission... pa ne za dolgo, folk kar odkapljuje, z mojo vročino vred, s tem da sem jaz prej pojedel vse čipse z okusom kimcheeja.

Danes torej lenarim in sem v skladišču brskal za kakšno knjigo. Prava knjižnica se nahaja v Zen stavbi, jaz pa sem raje lenobno samo odpujsal po hodniku do naslednjih vrat, kjer je nekaj knjig na policah, najbrž mi ni potrebno razlagati, o čem je večina knjig... sem mi je pa zasmejalo in poznam nekoga, ki se bo tudi nasmejalo, ko bo zagledal 4

knjige na spodnji levi polici... mislim, da se jih da prepoznati po hrbtnišču, mar ne?

Četrtek 19.2.2009 - Pasta col pesto pred odhodom

Jp, čisto prava pašta (fusilli, najbrž celo Barilla, sem jo videl v trgovinah) in pesto genovese za večerjo (poleg riža, kimchija, alg,...), edino so malo zajebali, ker so dali še paradiz zraven, meni to nekako ne gre... nič zato.

Odločil sem se, med večerjo, ko sem gledal sneg skozi okno: jutri grem naprej, ne vem kam, na prvem križišču mečem kovanec. Lampjone sem naredil, vstavil listke z imeni meni dragih in 2. maja jih bodo tukaj prižgali in marsikdo v Sloveniji se bo v tistem trenutku nasmehnil, ne da bi vedel zakaj, ne da bi vedel, kaj se mu je lepega zgodilo.

Sobota 21.2.2009 - Babica gre na jug

Tukaj sem bil še v petek zjutraj...

Tukaj pa v soboto dopoldan:

Sonce! In tako, da imam faco čisto rdečo in nos se mi lupi - temperature pa še vedno okoli nule. Morje! Edini problem je, da vse zaudarja po ribah... tudi ljudje, ali vsaj njih obleke.

Danes srečal korejskega muslimana, drugo

tovrstno srečanje zaradi želje po konverzaciji v angleščini. Prvo je bilo včeraj zvečer, me je na ulici ogovorila srednješolka in sva poklepetala, nakar sem - zaradi vloženega truda - pohvalil njeno znanje angleščine, čeprav bi ji v šoli rekel "Sedi, odlično dva!" In danes spet, hodim po obali in me nagovori tip, vpraša, če mi je tukaj všeč, kam grem, od kod prihajam... in se mi pridruži in hodiva skupaj. Mornar brez službe, tudi Koreja sledi svetovnim trendom krize in odpuščanja, zato se intenzivno uči jezika, da bi imel boljše možnosti. Vzajem si čas in se pogovarjava debelo uro, nakar me zvije, ko mi pove, da ima 58 let - mislil sem, da je moj vrstnik ali mogoče celo mlajši. Tu zvem, da je muslim, pove, da sta njegova starša stara preko 90, on pa upa, da bo preko 100, ampak da to sicer samo bog ve. In potem avtomatično doda "inšallah".

Kasneje se spomnim moje ocene starosti opata Musang sa... ne, nočem vedet koliko je res star, sploh ker sem se spomnil, da je bil

njegov prvi učitelj sam Seung Sahn sunim, ki je pokojni... In če je slučajno pobral še njegov smisel za humor, bi mu moral verjet na besedo katerokoli starost bi mi povedal. Seung Sahn sunim je namreč rekel zdravniku da pozna ljudi... Ne, moram povedat od začetka. Na zdravniškem pregledu so sunimu ugotovili neko srčno aritmijo in zdravnik je bil začuden, da nekdo, ki prakticira toliko meditacije, ne nadzoruje svojega srca. Sunim je odmeditiral in naslednji dan je imel srce kot novo, zdravnik pa je pokomentiral, da bi to moral počet bolj pogosto. Sunim pa: "A ti ko kupiš avto, ga daš v garažo, da bo dalj trajal ali ga voziš, ker ga rabiš? Poznam jogije v Tibetu, ki so stari 500 let in znajo letet, ampak ne počnejo drugega kot meditirajo. Kakšno življenje je to?" Se je zafrkaval? Nisem čisto prepričan, to je izjava človeka, ki je uspel kot učitelj zena zapustiti Severno Korejo z blagoslovom države (bil je povabljen na Japonsko) in od tam je odpotoval v ZDA, kjer se je zaposlil v laundromatu in iz popolnoma praznega dvosobnega stanovanja

(edino "pohištvo" je bil rice cooker) naredil šolo, ki je v nekaj desetletjih obredla svet in polovica templjev v Koreji mu sledi kot največjemu vzorniku - Kwan Um School of Zen.

Sem ves polomljen, čutim hrbet (jp, EMŠO me daje...vsak dan bolj) in bogsigavedi zakaj me je začel zlomljen prst šele zdaj bolet, čeprav ga imam že ves čas imobiliziranega. Je popustil kak nenavaden vpliv templja? Sovražim razmišljat v tej smeri, ampak težko je verjet v taka naključja. In zen podpira verjetje v empirične izkušnje...

Še malo o Koreji. Folk je res neverjetno prijazen - sicer bulijo brez sramu v glupega zahodnjaka, ampak nič zato. Mularija z veseljem pokaže svoje polomljeno znanje angleščine in na ulici veselo pozdravlja "Hello" "Hi, how are you?", marsikdo od starejše generacije pa me, meni nič tebi nič, kar v korejščini pozdravi in

nadaljuje svojo pot...

Jaz tudi nadaljujem svojo pot.

Čeprav sem bil pred odhodom prepričan, da bom gurmansko preskusil vse korejske dobrote, zaenkrat še ni tako. V templju so me razvadili z bresmesno prehrano in ne najdem se še dovolj, da bi si kjerkoli privoščil obrok brez mesa. Tako živim od tofuja in sadja, svojo kolerabo in repo sem že davno pojedel, tudi ko nisem bil žejen (Vzemiva le nekaj rep s seboj, za žejo bojo dobre...)

V glavnem, tofu je čisto v redu, s sojino omako nisem najbolj zadovoljen. Korejsko pivo je odlično, soju pa mi je nekaj preveč novega, da bi ocenjeval. Jogurt si prisluži 5+, čeprav tu nisem objektivni, ker sem kupil jogurt organske

farme Sangha (sangha=budistična duhovščina). Čaji so itak neverjetni, dobiš tudi čaj iz koruznih laskov, čaj iz lavande in še marsikaj. Prav zdaj jem neke ogromne jagode, ki pa so res jagode, imajo vonj po jagodi in okus po jagodi, ne kot one vodene velikanke iz Merkatorja...

Petek 27.2.2009 - WWOOF Korea

Končno prava vukojebina, ovde čak ni Severina ne vuče, kamoli wireless, tuca se bundeve i dangubi.

"Woofers are expected to work 4-6 hours a day..."

4-6 hours my ass! Zajtrk ob 8.00, hop na

kamion, idi simo, idi tamo, vzorči zemljo, čisti ono, naloži pumpkine, razloži pumpkine, vozi na skrajni sever, tik do meje s Severno Korejo, zgubi se okoli Soula in si nazaj ob 22.24. E, če to ni relativnost časa, potem pa res ne vem. Predvsem pa zato, ker bolj kot razmišljam manj mi je jasno, kaj smo v 14 urah uspeli narediti - nek sam jeben al uradili nismo baš ništa! Dejansko smo se cel dan delali, da delamo - in to je to. Žvakali "činčen in šugo" (=konglish za ginger in sugar) in se vozakali, največ zato, da me razkažejo, očitno je upu prom Slobenia (=woofer from Slovenia) prava cirkuška atrakcija. Celo v sosednjo alternativno (katoliško) šolo so me peljali (Nature High School), kjer sem pa srečal le učitelja umetnosti - e, dragi ženski del populacije, če bi ga spoznale, bi vse študirale umetnost - in pomočnika ravnatelja (šef seveda uživa v Španiji). In to je bil prvi dan. Drugi dan - okoli spet cel dan, do polnoči, delovni izkupiček celega dneva: naložili in razložili okoli 3 tone pumpkinov.

Tretji dan - public baths - well... po svoje zabavno, ko vidiš, koliko ljudi doma nima kopalnice, ker si pridejo tudi umivat zobe in se obrit... Myth confirmed: azijci imajo mičkene luleke.

Kakšna je tukaj hrana? Bi poskusili uganit?
Boiled pumpkin, fried pumpkin, pumpkin soup, pumpkin jam, pumpkin tea...

Moj priljubljeni bend bodo postali Smashing Pumpkins...

Zebe stalno, v hiši nimajo gretja, ne talnega ne stropnega, brez lastne spalke bi tenko piskal. V hiši je mogoče še hladneje kot zunaj, vsi so v bundah povsod. Moram pa priznat, da so precej

bolj odporni na mraz od mene (in se ne smatram za ravno nekega občutljivega razvajenčka). Stat na mrazu in klepetat jim ni noben problem, to še preradi počnejo (za moje pojme, pred nalagnjem buč pol ure klepeta, po razlaganju pa najmanj cela ura s kupcem bla blablaba...).

Nekaj zanimivosti bolj na splošno:

Pritličja ni, začne se takoj s prvim nadstropjem, marsikje pa manjka četrto nadstropje. Ga ni. V dvigalu: 1,2,3,5,6...

Kako štejejo na prste sem že slišal prej, zdaj pa vidim, da je to res: mi iz zaprte pesti odpiramo prste, oni pa stegnjene prste zapirajo, ko

štejejo.

Poštenost: seveda sem verjel Ivi, ko je povedala, kako so nasplošno pošteni, zato sem se navadil, da na železniški postaji nahrbtnik kar pustim v čakalnici, ko grem na sprehod po mestu do odhoda vlaka (seveda to počnem izključno v manjših vukojebinah, v Soulu niti pod razno). In pridem nazaj, vedno nekdo sedi tik ob nahrbtniku, čeprav je cela čakalnica prazna! WTF? Dokler to ni bil nek angleško govoreč stric, ki se mi je ponosno nasmehnil: "Nobody touch your bag!" Kar čuvajo moje reči, za vsak slučaj! Poštenost - myth confirmed!

No, ko sem omenil angleško govorečega strica: enega sem srečal v soulski podzemni. Je vprašal, na kateri postaji izstopim in, ko sem mu povedal, rekel naj se kar usedem, da je daleč in

mi bo že on povedal kdaj izstopit. Nice, izstopit bi itak znal sam, sem pač štel postaje, če je tako daleč bom pa raje sedel. In nakar mi pove, zakaj ljudje dejansko toliko bulijo vame. Sem bil prepričan, da vem, zahodnjak pač, in to je to. A ne ne, to samo po sebi ni tako nenavadno, poglede privablja reč, na katero jaz pozabim, da jo sploh imam - "You have a very interesting beard, you must look strange to a lot of people," je povedal stric...

In nekaj ogabnega: to pljuvajo vsepovsod in vsevprek, katarijo sredi ulice, da se sliši 5 kilometrov stran, obup!

Končno sem začel redno uporabljati palčke, še kar gre, tudi ramyon in čadangmyon, včeraj mi je uspela neverjetna operacija, da sem tanko rezino rožnate redkve naložil z rižem, zavil in

pojedel - vse s palčkami, brez prstov! Prav ponosen sem nase.

Torek 3.3.2009 - Če raj obstaja...

Če raj obstaja, sem mu zdaj zelo zelo blizu. A počasi.

Sneg tolče ritem mojim premikom. Ko sem se včeraj zbudil, je bilo zunaj 10 cm snega in je še vedno vztrajno snežilo. Z WWOOF Korea sem dobil mail, da je vse urejeno za premik na Sanmaul Poongkyeong, ko pridem v Soul in kupim karto za bus moram samo obvestiti gostitelja, da me pride iskat v Jinbu.

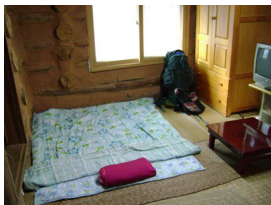
Rečeno - storjeno in po devh urah vožnje (sladkega spanca na busu) začuda nisem zgrešil mesta in izstopil na pravi postaji. Nato - pol ure vožnje s terencem, tokrat v PRAVE rovte, tako zabačene, da RES NI signala za wireless, ampak moram bit priklopljen preko kabla, a si lahko predstavljate to muko... In kam pridem? Sem:

Neke vrste kmečki turizem, v tradicionalnem korejskem stilu. Lastnik Hee je vse naredil sam, iz brun in blata, bolj eko kot tako res ne moreš...

Brunarice za goste, kuri se peč pod hišo, da greje tla in če ne obvladaš, se ti lahko zgodi kot meni, ki sem se celo noč počutil kot odojek na ražnju in me že cel dan peče hrbet in rit, zaradi blagih opeklin...

No, to je pa moja soba:

In hiša, ki jo tudi Hee sam postavil, v zgornjem nadstropju imajo zasebni tempelj in danes zvečer sem povabljen, da se pridružim družinski meditaciji:

Jedilnica (v kateri smo lahko obuti), na stenah se suši divji ginseng in gobe, iz kuhinje diši po juhi iz kimchija, po kosilu sedemo okoli peči in Yoon (popotnik, ravno se vrnil iz ZDA) igra flavto... ah, no, kar zavidajte mi, kar!

Ne vem, če je sinoči soju govoril iz mojih sogovornikov, ampak na veliko so razpredali o tem, kako v taki vukojebini nikakor ne dobijo učitelja angleščine in da mi novinar (ki je naredil to fotko) v enem dnevu zrihta delovno vizo... veze in poznanstva...

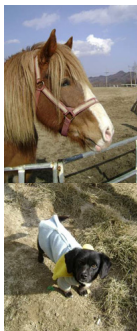
Kakorkoli, danes sem moral uro in pol

sedet v pisarni ravnatelja dotične šole in nisem razmel pol kurca nič, kaj so se pogovarjali, vem pa, da so se o meni. Le kaj mi pripravljajo za bregom?

Danes zjutraj - po pričakovanju - premikanje hlodov in sekanje drv, med pavzo pili "korosa" vodo iz korosa drevesa - ravno v tem času se v deblo zvrta luknjo, vstavi cevko in napolni kanto... ful dobro!

Sreda 4.3.2009 - Kim He In

Na konjski farmi vse običajno: 70 konj, psi pa oblečeni po zadnji korejski modi...

Devet let prijaznosti, vljudnosti, lepega obnašanja, bistre in iskrive inteligence... a kljub temu igriva, sproščena, vesela in nasmejana, a tudi trmasta, pred spanjem jo slišim čez celo dvorišče kako se dere... Kim He In, najčudovitejši otrok, moja prijateljica. Ni mogla skriti ponosa, koliko inštrumentov igra (ni sicer virtuozni wunderkind, ji pa gre od prstkov):

Prispeval Dag Kleva (uredil: Mitja Gruber), foto: Dag Kleva
Ponedeljek, 22 Junij 2009 17:01

**Če si želite prebrati čisto vse
in ne čakati na naše
objavljanje po delih, pa lahko
kliknete [SEM](#).**